

de Haagse spelers voortaan (tot 1863) een ander theater, het schouwburglokaal van de heer Van Lier, huurden en dat Peters de schouwburgconcessie verkreeg.

Peters formeerde een nieuw gezelschap. Een aantal goede spelers, zoals Suze Sablairolles en een deel van de familie Rosenveldt-Bouwmeester, sloot zich bij hem aan. Maar zijn 'kortstondige directie te Rotterdam heeft geen andere herinnering nagelaten, dan een financieel fiasco. De schitterende gaven van Peters werden zeer zeker door de Rotterdammers gewaardeerd, hijzelf scheen hier niet te kunnen aarden'. In de zomer van 1858 legde hij zijn Rotterdamse directeurschap neer. Louis Rosenveldt volgde hem in het najaar op, maar hij had 'geen vergunning gekregen om de Rotterdamse schouwburg op werkdagen te blijven bespelen. Waren de commissarissen van de schouwburg misschien bang geweest dat de Rotterdammers er gauw genoeg van zouden krijgen, voortdurend al die Rosenveldts en Bouwmeesters op het toneel te zien?'³³). Hoe dan ook, Rosenveldt mocht alleen op zondag spelen. Dit was niet lang vol te houden voor de groep en na twee maanden vertrok de hele familie, met achterlating van enkele spelers, uit de Maasstad.

In de twee jaar dat Peters als directeur van een afzonderlijk Rotterdams gezelschap optrad, werden 'vele nieuwe stukken van kunstwaarde met groot ensemble opgevoerd'³⁴). Toch moeten we zijn vernieuwingsdrang, die gunstig afstak tegen het 'draken'-beleid van Breedé en Valois, niet overdrijven: 'in zijn repertoirekeus week hij niet ver van het algemeen gebruikelijke af, maar af en toe drufde hij ook wel iets nieuws aan. Zo moet tot zijn eer worden gezegd, dat hij de eerste was die Shakespeare niet in de bewerkingen van Ducis of Weisse³⁵) maar in rechtstreekse vertaling speelde en dat hij meer oorspronkelijke stukken opvoerde en Nederlandse toneelschrijvers aanmoedigde dan zijn collega's'³⁶).

De buitenlandse opera-troepen uit Den Haag en Amsterdam, die Rotterdam dikwijls bezochten, beschouwden de stad als 'quantité négligeable', 'zodat herhaaldelijk met de zogenaamde "tweede garnituur" van het ensemble kon worden volstaan. Ook uit een oogpunt van repertoire werd Rotterdam vaak met overbekende en veelgespeelde werken afgescheept'³⁷). Heyermans noemt een aantal opera's van Spontini en Rossini, die de Franse opera 'aanhoudend'³⁸) opvoerde.

Als zowel het repertoire als de gezelschappen de Rotterdammers steeds teleurstelden, is het niet verwonderlijk dat er plannen ont-